

Isus na zemaljskim putovima...

[...] Shodno tome Isus je došao među nas da bi nam i svojim ljudskim životom, življenjem u potpunosti ljudskoj jednostavnosti bio izazovan.

[...] Dok razmišljamo o ovom događaju, pred nama kršćanima je dvojak izazov. Prvotna nam je zadaća otkrivati Isusove tragove na zemlji, jer cijeli svijet, a napose čovjek odiše tragovima koje je u njega utisnuo sam Gospodin naš Stvoritelj. Doista, kako u našoj svijesti, tako i u svijetu oko nas, utisnuti su tragovi koji svjedoče da je ovim svijetom prošao onaj tko posjeduje razumnost i koji je u svojoj dobroći i ljubavi stvorio skladni i smisleni svijet. Ne znam samo koliko smo ozbiljno zauzeti oko toga da otkrijemo njegove tragove koje je ostavio oko nas i za nas da bi nas pozvao na svoj sveti put, to jest na put svoje svetosti. Otkrivajući njegove tragove, na koje nam lakše ukazu sveci koji božanskim pogledom promatraju stvarnost, pozvani smo ih nasljedovati poput dvojice Ivanovih učenika koji su bez oklijevanja pošli za Isusovim tragom istoga trena kad im je njihov učitelj Ivan ukazao na njegovu prisutnost. Isus doista nije htio da ovim svijetom hodamo nesigurna koraka, već je htio dati čvrstinu i sigurnost našem koraku. On hoće da i danas odvažno hodimo putem života vječnoga koji je Bog upisao u naše zemaljske staze.

Kršćanski život pojedinca, ali i svaka kršćanska obitelj je mjesto Isusove prisutnosti. O njegovoj svakodnevnicu ne znamo mnogo niti iz ovog opisa, ali da je bila oblikovana Bogom, to je neupitno. Njegovim tragovima se moglo doći do Boga, a u njegovu prebivalištu je sam Bog prebivao. I nama je postavljeno pitanje: Da netko krene našim tragom, bi li ga naše stopće dovele do Boga, ili bi se samo zapetljali u zemaljskim stazama i prizemljenim interesima? Kad bi netko za našim stopama došao u naše prebivalište, ne samo da vidi mjesto kao takvo, već i način života na tom mjestu, o čemu bismo mu svjedočili i čime bismo ga oduševili? Bi li uspio na tom mjesto otkriti Božju prisutnost i prostor okupljenja? Iz ovih upita i odgovara sukladnih evanđeoskom opisu sada znamo koja je naša zadaća u svijetu, to jest u svakodnevnicu: ići Kristovim tragom i dovesti druge do spoznaje njegova mesijanstva.

<https://www.vieraidjela.com/isus-na-zemaljskim-putovima-razmisljanje-uz-2-nedjelju-kroz-godinu-bi/>

Sveti Antun Pustinjak

17. siječnja Crkva časti sv. Antuna Opata, pustinjaka, kojega se u narodu naziva "Zimski sv. Anto", i ne smije ga se miješati sa sv. Antunom Padovanskim, kojega slavimo 13. lipnja. Sveti Antun Pustinjak se još naziva i Antun Egipatski, a riječ je o svecu koji je živio u 3./4. st. i koji se povukao u pustinju kako bi u samoći, molitvi i žrtvi slavio Boga.

Budući da je volio životinje i one su tom svecu bili stalni prijatelji, obično se u ikonografiji prikazuje s njima, a zbog toga je sv. Antun i proglašen zaštitnikom životinja, te uz to još i uzgajatelja svih vrsta životinja, prodavača svinja, mesara, trgovaca tekstilom, zemljoradnika i kožnih i veneričnih bolesti. [...]

<https://www.vieraidjela.com/sveti-pavao-pustinjak-sveti-antun-pustinjak-i-sveti-pahomije/>

PROMIŠLJANJE

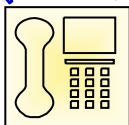
Sveti Fabijan i Sebastijan

Crkva 20. siječnja slavi dvojicu mučenika iz prvih kršćanskih vremena sv. Fabijana i sv. Sebastijana. Prvi od njih – sv. Fabijan – izabran je za Papu 236. godine. Stari časoslov spominje da je sedmoricu đakona povjerio brigu za siromahe koje je Crkva uvijek gledala kao one koje im je Bog povjerio na kršćansku ljubav i skrb. Decijev progon nije mimošao ni ovoga svetoga papu. Kažu da je car Decije tada rekao da bi radije vidio protivnika za carsko prijestolje nego da se papi izabere nasljednik. Sveti je Fabijan pokopan u Kalistovim katakombama, u takozvanoj Kapeli papâ, gdje se još i danas može vidjeti njegova freska. O mučeništvu sv. Fabijana sačuvane su dvije poslanice: kartaškog biskupa sv. Ciprijana i Rimske crkve. Obje nam pokazuju sv. Fabijana kao mučenika koji daje primjer vjere i jakosti. To je ohrabrio kršćane da ustraju u vjeri i da ih zemaljske protivštine ne smetu u nasljedovanju Krista Gospodina.

Uspomenu na sv. Sebastijana, drugoga mučenika kojega Crkva slavi, sačuvao nam je ponajviše spis sv. Ambrozija Izlaganje o 119. psalmu. Cini se da je sv. Sebastijan još od djetinjstva bio kršćanin. Posvetio se vojničkom staležu i uskoro postao zapovjednik carske tjelesne straže. Car Dioklecijan u prvim godinama svoga vladanja nije progono kršćane, što je ohrabrilu neke visoke državne činovnike da se priklone kršćanstvu. No, taj je mir bio samo zatišje pred buru, i to silnu. Već je 298. godine car, pod pritiskom suvladara Galerija, izdao edikt po kojem su svi kršćani morali biti isključeni iz carske vojske. Zbog prijateljstva s carem taj edikt još nije pogodio Sebastijana. Ipak, nadošla je i 303. godina sa strašnim progonima u kojima je Sebastijan pomagao uhićenim i mučenim kršćanima. Zbog toga su i njega utamničili i osudili na strašnu smrt oslikanu u brojnim inačicama. Privezali su ga za stablo i kohorta vojnika gađala ga je strelicama. Kad se mislilo da je mrtav, prišla mu je kršćanka Irena s nakanom da ga pokopa, ali je vidjela da je još živ. Nakon pružene njege Sebastijan je ozdravio. Poslije toga sam se javio caru koji ga je dao zatući batinama. Oba današnja sveca, sv. Fabijana i sv. Sebastijana, Crkva i danas spominje u Litanijama Svih svetih.

<https://hkm.hr/svetac-dana/sveti-fabijan-i-sebastijan/>

KONTAKT

Polijski kapelan don Marin Drago Kozic
(mkozic@mup.hr)

tel.: (01) 4563 295 - spec. 25295

Pomoćnik kapelana Mišo Josipović
(mjosipovic@mup.hr)

mob.: 099 22 92 432 (85 546)

Telefaks: (01) 45 63 699 (25 699)

Uredio: Pomoćnik kapelana Mišo Josipović

POLICIJSKA KAPELANIJA

**"MAJKA BOŽJA
KAMENITIH VRATA"
PU zagrebačka**

Petrinjska 20

Zagreb

Godina 12 • broj 470 • 2021. godina

DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

17. siječnja 2021.

**Vidješe gdje stanuje
i ostadoše kod njega.**

<https://zagrebacka-policija.gov.hr/o-nama/policijska-kapelanija-majke-bozje-kamenitih-vrata/>

Evangelje: Iv 1, 35-42

U ono vrijeme: Stajao je Ivan s dvojicom svojih učenika. Ugleda Isusa koji je onuda prolazio i reče: »Evo Jaganjca Božjega!« Te njegove riječi čula ona dva njegova učenika pa pođoše za Isusom. Isus se obazre i vidjevši da idu za njim, upita ih: »Što tražite?« Oni mu rekoše: »Rabbi« – što znači: »Učitelju – gdje stanuješ?« Reče im: »Dođite i vidjet ćete.« Pođoše dakle i vidješe gdje stanuje i ostadoše kod njega onaj dan. Bila je otprilike deseta ura.

Jedan od one dvojice koji su čuvsli Ivana pošli za Isusom bijaše Andrija, brat Šimuna Petra. On najprije nađe svoga brata Šimuna te će mu: »Našli smo Mesiju!« – što znači »Krist – Pomazanik«. Dovede ga Isusu, a Isus ga pogleda i reče: »Ti si Šimun, sin Ivanov! Žvat ćeš se Kefa!« – što znači »Petar – Stijena«.

Evo dolazim, Gospodine, vršiti volju tvoju!

Uzdah se u Gospodina uzdanjem silnim
i on se k meni prignu i usliša vapaj moj.
U usta mi stavi pjesmu novu,
slavopoj Bogu našem.

Žrtve i prinosi ne mile ti se,
nego si mi uši otvorio:
paljeniča ni okajniča ne tražiš.
Tada rekoh: »Evo dolazim!

U svitku knjige piše za mene:
Milje mi je, Bože moj, vršiti volju tvoju,
Zakon tvoj duboko u srcu ja nosim.«

Pravdu ću tvoju naviještati u zboru velikom
i usta svojih zatvoriti neću,
Gospodine, sve ti je znano.

Otpjevni psalam: Ps 40, 2.4ab.7-10

Nepoznati Isus

U današnjem evanđelju slušamo riječ Ivana Krstitelja, koju svećenik ponavlja u euharistijskom slavlju kod podizanja hostije: »Evo Jaganjca Božjega koji odnosi grijeh svijeta!« (Iv 1,29.36). Isusov »preteča« dvaput proglašava Isusa »Jaganjcem Božjim: prvi put neposredno prije današnjeg odlomka, i drugi put kad dvojica Krstiteljnih učenika slušaju riječi svoga učitelja (Iv 1, 37) i slijede Jaganjca.

Najprije je Krstitelj svjedočio o Isusu da je Sin Božji (Iv 1,34). To je važno jer evanđelist Ivan ne izvještava kao trojica sinoptika o glasu koji dolazi s neba: ovo je »Sin moj ljubljeni«. To smo čuli prošlu nedjelju u Markovom evanđelju (Mk 1,11; usp. Mt,3,17; Lk 3,22).

Danas slušamo kako Krstitelj vlastitim glasom svjedoči, da se tu događa nešto božansko. Tko polazi od toga da je evanđelist za razliku od sinoptika taj događaj sam doživio, taj će njemu vjerovati što nam saopćava o Krstitelju: on je vidio da Duh silazi i ostaje na njemu »kao golub« i stoga svjedoči da je Isus kao Bog (usp. Iv 1,34). Njegovu riječ »Sin Božji« protumačio je nicejski koncil (325.) kao »istobitan« ili »jedne biti s Ocem«. Nakon antinog poimanja (kako je već više puta spomenuto) Otac i Sin su uvijek ista »bića«, tako je n.pr. mlado od magareta prema svome biću magare. Također je čovjekovo dijete »jedne biti« sa svojim ocem. Ono je »proizvedeno« tj. »začeto« ili »rođeno« ali nije »napravljeno«, kao otprilike jedan mramorni kip kojega je »napravio« jedan umjetnik.

To priznanje Boga Krstitelj povezuje s neobičnom slikom ovce koja treba biti zaklana – jedan oštri kontrast. Krstitelj nije rekao: »Gledajte, to je Pomazanik kojega svi očekuju!« Kako su dakle njegovi učenici trebali razumjeti što im želi saopćiti sa svojom tajnovitom oznakom čovjeka iz Galileje kao »Jaganjac Božji«? Mi možemo poći od toga da su njima bile poznate starozavjetne aluzije: kod izlaska iz Egipta u svakoj obitelji bilo je ubijeno pashalno janje i krvlju su bili namazani dovratnici i nadvratnici da bi bila pošteđena kuća od Gospodinove srdžbe (usp. Izl 12,7.13). I Ivanovi učenici znali su dosta dobro proroka Izaiju da ocijene značenje koje kod njega pripada sluzi patniku koji je »natovaren grijehom svijeta

nas« da ga tada vode »kao janje na za klanje« (Iz 53,6 sl).

Također kod monaha u Kumranu blizu mjesta krštenja, u vrijeme Isusovo bilo je živo mišljenje o zastupajućoj zadovoljštini za grijehe (1QS 8.6.).

Prema onome što mi danas znamo o ranoj židovskoj duhovnosti, Ivanovi su učenici bili sposobni razumijeti svoga učitelja i zapamtiti: Krstitelj svjedoči da je taj nepoznati Isus puno više nego veliki propovjednik pokore. On će biti duhovni spasitelj čovječanstva – baš zato jer je žrtvena životinja »koja odnosi grijeh svijeta« (Iv 1,29). Da su ga stvarno razumjeli pokazuje se u njihovom djelovanju: dosljedno se razmjenjuju preko Ivana do Isusa (usp. Iv 1,37-42; usp. Dj 1,22).

I konačno taj događaj na Jordanu povezuje sliku »Jaganjca Božjega« s događajem na Golgoti. Na prvi pogled krštenje nema ništa zajedničkoga s razapinjanjem. Ipak ako se u Ivanovom evanđelju kaže da mu se nijedna kost neće slomiti (usp. Iv 19,36; Izl 12,46), evanđelist time uspostavlja vezu s pashalnim janjetom. Od pribijanja na križ u Ivanovom Otkrivenju je govor na više od dvadeset mjesta o Jaganjcu koji je zaklan ali je pobijedio (usp. Otk 5,6.12 i dalje). Kada ne bismo imali u Novom zavjetu današnji evanđeoski odlomak i rečenicu koja se ponavlja u euharistijskom slavlju, jedva bismo mislili »za kraj vremena« o temi zaklanog, pobjedničkog Jaganjca Božjega, da Gospodin nije tek na križu uzeo naše grijehe, nego se već na Jordanu svjesno ponizio za naše spasenje. Je li nas u životu dirnula slika Božjega Jaganjca koji se »nesebično« žrtvuje?

Fra Jozo Župić

<https://www.franjevci-split.hr/2-nedjelja-kroz-godinu-3/>

Majko Božja Kamenitih vrata, zaštitnice grada Zagreba i PU zagrebačke molí za nas!